

સાહસિક બાળકી

– આશાબહેન એ.શાહ

નગરની મધ્યમાં કુટિર વિદ્યાલય હતું. રુચિ અને તેની નાની બહેન શુચિ આ વિદ્યાલયમાં ભણતી હતી. રુચિ સાત વર્ષની હતી અને ત્રીજા ધોરણમાં ભણતી હતી જ્યારે શુચિ ત્રણ વર્ષની હતી અને થોડા મહિના પહેલા જ વિદ્યાલય જવાની શરૂઆત કરી હતી.

એક દિવસની વાત છે. રુચિ-શુચિની આંગળી પકડી વિદ્યાલયાના દરવાજામાં પ્રવેશ કરી રહી હતી. ત્યારે પાછળથી એક માણસ આવ્યો અને બોલ્યો, “રુચિ તારા બાપુજી તને બોલાવે છે.” રુચિ પાછા વળતાં બોલી.

“બાપુજી ક્યાં છે ?”

તે આદમીએ રુચિનો હાથ પકડી બીજી તરફ ખેંચી કહ્યું, “જો તારા બાપુજી ત્યાં ઊભા છે.”

થોડે આગળ ચાલી તે બોલ્યો, “તારી કડીઓ ચોકસીને આપી બદલાવવાની છે. લાવ તારી કડીઓ મને આપી દે, મારા બાપુજીએ મને મોકલ્યો છે.”

રુચિએ કહ્યું, “કડીઓ હું નહીં આપું.”

અપરિચિત વ્યક્તિ બોલ્યો, “તો તું તારા બાપુજીને જ આપજે. એટલા માટે જ તમને બોલાવ્યા છે.”

રુચિને એમ લાગ્યું કે જરૂર દાળમાં કંઈક કાળું છે. તેના બાપુજી હંમેશાં કહેતા કે, “ઠગ છોકરાને લઈ જાય છે અને તેના ઘરેણાં લઈ લે છે અને બાળકને વેચી નાંખે છે.” રુચિનું મન એકદમ ગભરાવા લાગ્યું પરંતુ બીજી જ ક્ષણમાં તે બાપુજીની સલાહ પ્રમાણે સાહસથી કામ લેવું જોઈએ, જરા પણ ગભરાઈશ તો તે જરૂર મારા પર જોર કરશે.

આ સમયે તે એક સૂમસામ ગલીમાં હતાં. જેવા તે એક કૂવાની પાસે આવ્યા તે આદમી આંખો કાઢી ગુસ્સામાં બોલ્યો, “લાવ તારી કડીઓ ઉતારી દે.”

રુચિ જોરથી બોલી “નહીં આપું.”

તે આદમી રુચિ તરફ વળી બોલ્યો, “તો હું તને ઉઠાવી હમણાં કૂવામાં ફેંકી દઉં છું,” એમ કહેતાંની સાથે રુચિના કાનની કડીઓ તેણે લીધી. લોહી વહી રહ્યું હતું ત્યારે રુચિની નજર ગલીના નાકા ઉપરથી જતા બે યુવાનો પર પડી અને પડાય એટલા જોરથી ‘ઓ ભાઈ’ એમ બૂમ પાડી.

તે બે યુવાનોએ કોઈ બાળકનો ગભરાયેલો અવાજ સાંભળી પાછળ જોયું. તે આદમી દોડવા લાગ્યો પણ રુચિએ તરત જ દોડી તેના પગ જોરથી પકડી લીધા. ત્યાં સુધી બંને યુવાનો ત્યાં આવી પહોંચ્યા અને તે વ્યક્તિને ગળામાંથી પકડી લીધો. હવે તેનું ભાગવું મુશ્કેલ હતું. ત્યાં સુધીમાં ઘણી ભીડ જામી ગઈ હતી અને બધાએ થપ્પડ અને ચંપલથી મારવું શરૂ કરી દીધું હતું. ત્યારે તે વ્યક્તિ કરગરી રહ્યો હતો. “મને છોડી દો. મેં કાંઈ ભૂલ કરી નથી.”

“ભૂલ કરી છે કે નહીં એ તો તને પોલીસ ચોકીએ જઈને જ ખબર પડશે,” એમ કહી એક આદમીએ તેના ગાલ પર તમાચો માર્યો. તેથી એના મોઢામાં સંતાડેલી કડીઓ નીકળી પડી. રુચિ તે જોઈ હરખાઈ.

“હવે કહે કે તારી કોઈ જ ભૂલ નથી. અમે જ મૂર્ખ છીએ કે વાત સમજ્યા વગર તને પોલીસ ચોકીએ લઈ જઈએ છીએ.” હવે તે વ્યક્તિ પાસે કોઈ જ ઉપાય ન હતો. અસંખ્ય જમા થયેલા માણસો તેને પોલીસ ચોકીએ લઈ જઈને જ રહ્યા. પોલીસે પણ બધી વાત જાણી તેને ખૂબ મારી જેલમાં પૂરી દીધો. બધાએ રુચિનાં ભર-પેટ વખાણ કર્યાં. તેણે અદ્ભુત સાહસ અને બુદ્ધિથી કામ કર્યું હતું. એટલું જ નહીં વધુમાં તેણે ગુનેગારને પકડાવી દીધો હતો.

